

en Kapitalstat, udarbejdet paa Grundlag af et af Professor Falbe-Hansen i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ offentliggjort Lovforslag, men med ikke ubetydelige Forandringer og Udvidelser. Da Udkastet, til Trods for at det var et første og maaste noget famlende Forsøg i en ny Retning, fandt en ikke ringe Tilslutning hos flere af Udvalgets Medlemmer, og da det er forudsæeligt, at de af Regeringen forelagte Skattelovforslag ikke kunne naa at komme til Behandling i Tinget i indværende Samling, har man fundet det rigtigt at optage Udkastet til en Kapitalstat og en paa denne bygget Overføringslov i et „Beretningen“ ledjagende Bilag, idet man er gaaet ud fra, at der dog heri kunde ligge Momenter til Overvejelse, naar man atter en Gang vilde fremsætte Forslag til en Skattereform.

Man er ingenlunde blind for, at nærværende „Udkast“ kan og næsten naturligt og nødvendig maa lide af visse Mangler og Fejl, der jo imidlertid kunne rettes ved en senere Bearbejdelse, og lige saa lidt er man blind for, at Tanken om en Kapitalstat ligesom overhovedet enhver ny Stat vil møde Indvendinger af mangehaande Art; i saa Henseende deler den kun Skæbne med Indkomst- og Formueskatten. Af disse mange Indvendinger ere dog kun tvende af den Betydning, at de her paa Forhaand bør nævnes og imødegaas. Den ene vender sig imod det berettigede i at beskatte netop den Art af Kapital, som „Udkastet“ beskæftiger sig med, fremfor alle andre Arter af Formue, og hertil skal svares, at man har søgt at udsøndre 1) al Løs og forholdsvis ubunden Kapital (ikke bunden i Jord, Bygning eller Forretning), 2) al hidtil skattefri Kapital, og 3) den ikke direkte og selvstændig arbejdende Kapital. Det skal gerne indrømmes, at Grænsen mellem løs og bunden Kapital, mellem beskattet og ubeskattet Kapital og mellem arbejdende og ikke-arbejdende Kapital er mer eller mindre flydende og derfor vanskelig at drage; men man bør dog vistnok med nogen Føje hævde, at den Art af Kapital, der nærmest falder ind under alle 3 Kategorier, netop er den, der fremfor alle andre Arter bør inddrages under Beskatning, hvor Talen er om en ny Stat. Et Blik paa Udkastet til en Kapitalstat vil formentlig vise, at medens de allerfleste af de Kapitalarter, der ere medtagne, overvejende kunne betragtes som baade løse, ubeskattede og ikke-arbejdende, vil man næppe kunne finde en eneste, der ikke bestemt falder ind under en af de 3 Kategorier. Den anden Indvending, til hvilken foran sigtedes, gaar ud paa, at Kapitalskatten er ubillig,

uretfærdig, ja ligesom umulig, fordi den aldeles ikke rammer de store, ofte meget store Indtægter, der stamme fra Jordbrug, Industri og Handel. Det er rigtigt, disse Indtægter rammes ikke og skulle heller ikke rammes af en Kapitalstat; thi i de Virksomheder, hvorfra disse Indtægter stamme, er Kapitalen netop bunden, paa mange Maader beskattet og i fuldeste Maal arbejdende. Vil man ramme disse Indtægter, er der kun een Vej at gaa, den rationelle: at indføre et andet Led af den engelske Indkomsttilbeskatning, nemlig „en Erhvervs- eller Næringsstat“, og det er højt rimeligt, at en saadan Skat om føje Tid vilde føles at være et naturligt Supplement til „en Kapitalstat“: men dette kan saa langt fra benyttes som en Indvending mod Kapitalstaten, at det tværtimod maa betragtes som et af dens Fortrin, at den baner Vej for ny Statsindtægt, hvis saadanne skulde tiltrænges. Overhovedet maa det vistnok snarere betragtes som en bestemt Fordel ved end en begrundet Indvending mod nærværende Forslag, at det vil anstille et alvorligt Forsøg paa en lempelig og gradvis Indførelse af den Indkomsttilbeskatning, der har fundet en ikke ringe Grad af Sympati i Udvalget.

Med Hensyn til Udkastet til „en Overføringslov“ bemærkes, at den vel tilskyndende ikke overfører synderligt større Beløb til Kommunerne end det af Regeringen forelagte Lovforslag, nemlig 6 Millioner, men at der er den store Forskel imellem dem, at medens de Kommunerne ved Regeringsforslaget doterede Millioner for en overvejende Del afberedes af den samtidige fordrede Indkomst- og Formueskat, hvorved Fordelen af hele Foranstaltningen navnlig for Hartkornet vilde blive ret problematisk, søges Kompensationen her igennem Skatteulder, der ikke ville blive de kommunale Skatteydere til synderlig Besvær og allermindst falde behyrdende paa Hartkornet, idet Kompensationen her hentes fra 2 Skatteobjekter, af hvilke det ene (Brændevinen) hidtil har glædet sig ved en i den hele civiliserede Verden uhørt lav Beskatning, næsten grænsende op til Skattefrihed, og det andet (Kapitalen) hidtil har været aldeles ubeskattet. Intet kunde saaledes synes naturligere eller være mere retfærdigt end at lægge en Del af den Byrde, som man erkender at tynge utilbørlig paa højtbeskattede Medborgere, over paa andre Medborgere, der hidtil have været helt eller næsten helt ubeskattede; men alligevel maa man være forberedt paa, at der vil løste sig et Namastrig mod at benytte „den fattige Mand's Snaps“ til at hjælpe Kommunerne, uagtet ingen er nærmere til